

naturgasinvesteringer i området. Der var ikke tilslutning blandt partierne til en så vidtgående boykot, men regeringen har dog fremført den linje, og der har sådan set været enighed om, at man skulle fremføre den boykotidé med hensyn til Nigeria. Så det er jo ikke noget ukendt og heller ikke noget, som Enhedslisten afviser i de situationer, hvor det kommer på tale, og det har ydermere været foreslået med hensyn til Kina. Der kommer jo også Tibetspørgsmålet ind i billedet. Så Kina er jo allerede i den forbindelse i søgelyset, kan man sige.

Jeg vil tilføje, at vi er meget omhyggelige i Enhedslisten, før vi fremsætter forslag om en boykot, for forudsætningen for, at en boykot kan være meningsfuld og virkningsfuld, er efter min opfattelse, at den skal have en meget betydelig folkelig opbakning her i Danmark, og at det skal være et spørgsmål, hvorom der er, jeg vil ikke sige hundrede procent konsensus, men hvorom vi alle sammen er enige om, at det, der foregår her, er galt og uacceptabelt i en sådan grad, at alle mennesker må tage afstand fra det.

Så er forudsætningerne opfyldt for at foranstalte en boykot, og derfor sammenlignede vi med situationen i Sydafrika – det er også et svar til hr. Ove Fich, der var inde på det – og der er den sammenhæng, at det, der foregik under apartheid, var på et niveau, hvor der var almindelig folkelig opbakning i Danmark til at sige: Dette apartheidssystem skal afskaffes.

Og jeg tror, at der er en tilsvarende almindelig folkelig tilslutning til at sige, at disse atomprøvsprængninger skal stoppes, og det er forudsætningen for, at vi vil foreslå en boykot.

Så der vil ikke komme det lange katalog med boykotforslag, som der fra forskellig side blev spurgt om hvorvidt Enhedslisten ville komme med, men i lighed med andre partier vi har altså peget på det i spørgsmålet om Nigeria, og der pågår overvejelser med hensyn til Kina, ikke alene på grund af atomprøvsprængningerne, men også på grund af Tibetspørgsmålet.

Jeg skal slutte med at sige tak til SF for en positiv modtagelse af forslaget, men derudover er jeg selvfølgelig ked af, at der er nogle partier, som har ment at kunne afvise dette forslag uden at sætte noget andet i stedet. De skylder sådan set en forklaring på, hvad de så vil gøre, eller om de vil lade julefreden sænke sig over en fransk atombombe, som med Chiracs sædvanlige arrogance, sandsynligvis vil blive affyret juleaften.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

For en ordens skyld skal det altså ikke bare stå lodret i luften eller stå i referatet, at alle andre – jeg ved end ikke, hvem hr. Keld Albrechtsen mente – var enige om, at det var så og så skadeligt. EU bruger altså ikke de ringeste eksperter, og flertallet af EU's stater og regeringer og kommissærer har ikke været bange for at sige til og fra over for Frankrig.

Så når man godkendte den rapport, som vistnok havde et noget overraskende, ja helt uventet indhold, og tog den til efterretning, var det, fordi man var nødt til det, fordi man ikke kunne argumentere sagligt imod den. Jeg kender ikke til noget andet papir i skuffen, men det skal ikke lykkes for hr. Albrechtsen at sige: De dér kommissærer, inkl. vores egen miljøkommissær, de er bare ligeglade, og de har ikke ment noget af alt det andet, de har gjort og spurgt om i denne sag. Sådan forholder det sig ikke.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil bare sige, at efter min opfattelse er Europa-Kommissionens behandling af denne sag intet mindre end en skandale, og jeg tilslutter mig fuldt ud de synspunkter, som bl.a. De Grønne i Europa-Parlamentet har fremlagt med krav om en undersøgelse af, hvordan det egentlig kan være foregået, da Kommissionen nåede frem til det skammelige resultat, som den ad politisk vej nåede frem til.

Det er, hvad jeg vil sige om den sag i denne anledning. Og så vil jeg blot konstatere, at selv om hr. Kent Kirk og andre mener, at man kan bruge EU i en sag som denne, er der altså ikke her i Folketinget, heller ikke fra regeringens side, opbakning til at indbringe Europa-Kommissionens efter min mening skandaløse sagsbehandling for EF-Domstolen, således at man kan få efterprøvet, om det virkelig kan være rigtigt, at dette organ, Kommissionen, som ingen kan kontrollere, og som ikke kan indklages for nogen, bare kan træffe sine beslutninger, uden at nogen derefter kan gøre noget ved det. Det var der ingen vilje til her i Folketinget, og så skal man ikke – det er også til hr. Kent Kirk – komme og sige, at man via EU skulle kunne gøre noget ved sådan et problem.

Hermed sluttede forhandlingen.